

POËZIE

Vier gedichten

OLAF DOUWES DEKKER

de nietszeggende woorden

de nietszeggende woorden
het vlakke landschap van het
vingerwijzende niets onder de
niets vernemende, ijle stilte

de verstervende echo van
onmeetbare vrijblijvendheid
als zeepbel uit de ruimte, de
wijdte van het luidgesproken

zwijgen, van het volkomen
afwezige, het luchtledig voze
het tot niets verplichtend lege
de dode omvang van het loze

Roquebrune

warme wind buigt in een spoor van
neon langs de rotsen, trilt het licht
over de branding, slijpt ruisend de
blanke kiezels tot rondgezogen krijt

openstaande luiken herinneren de
witte gordijnen, de kras op de muur
nog altijd leven herinneringen hun
dagen onder de wufte bougainville

hoog langs blauwe verten

hoog langs blauwe verten, de
dampkring van mijn achtertuin
verlang ik de zon naar morgen
blaast een uitgeveegde lucht
het schuim van de koffie, terwijl
de wijn zijn kringen in de tafel
bijt - nu is een diep glas lang

stilte

de stilte in woorden
die er niet zijn, geen
klank geven, te kort
schieten, ontbreken

stilte is dood vlees, is
het blauw daarboven
waar vacuüm vriest
tot oneindig zwijgen

stilte herinnert, is thuis
komen in een leeg huis
is de stoel bij het raam
het glas dat niet omvalt